

7. Дутчак В. Співак-бандурист Володимир Луців / В.Дутчак // Мистецько-творча спадщина почесного громадянина м. Надвірної, співака і бандуриста Володимира Луціва : каталог / уклад. Т.Гавриленко, О.Струтинська. – Надвірна, 2004. – С.7–8.
8. Задонська А. Передмова / А.Задонська // Музична творча спадщина отця митрата Зенона Злочовського. – Львів, 2004. – С.5–13.
9. Кошиць О. Листи до друга (1904–1931) / О.Кошиць; ред.-упоряд. Л.Пархоменко. – К. : Рада, 1998.
10. Маценко Павло. Архівний довідник 1988/89 / Павло Маценко. – Вінніпег, Манітоба : Осередок української культури й освіти.
11. Мистецько-творча спадщина почесного громадянина м. Надвірної, співака і бандуриста Володимира Луціва : каталог / уклад. Т.Гавриленко, О.Струтинська. – Надвірна, 2004.
12. Музична творча спадщина отця митрата Зенона Злочовського. – Львів, 2004.
13. Наша дума, наша пісня не вмре, не загине. Ювілейний альманах чоловічого хору ім. М.Лисенка. – Ноттінгем, Англія, 1955–1963. – 28 с. – [Фонд Івано-Франківського краєзнавчого музею. Фонд не описаний].
14. Пицко О.-Д. Нарис історії української музики / О.-Д.Пицко; упоряд. П.Ревчук. – Ноттінгем, 2000. – [Фонд Івано-Франківського краєзнавчого музею. Фонд не описаний].
15. Пицко О.-Д. Чин Священної Божественної Літургії Святого Йоана Золотоустого / О.-Д.Пицко; упоряд. П.Ревчук. – Ноттінгем, 1995. – [Фонд Івано-Франківського краєзнавчого музею. Фонд не описаний].

The characteristic of archives and museum collections of Ukrainian figures of music culture in foreign countries that returned to Ukraine and remain in diaspora is given in the article. Their study is of great value for source study in recreation of the whole picture of Ukrainian cultural space.

Key words: collection, fund, archives, museum, diaspora, musical compositions, figures.

УДК 78.03

ББК 85.31р

Людмила Обух

УКРАЇНЬСЬКА МУЗИЧНА ОСВІТА НА ТЕРЕНАХ МІЖВОЄННОЇ ЧЕХОСЛОВАЧЧИНИ

У статті розглянуто умови розвитку політичного й культурного життя українців-емігрантів у Чехословаччині, актуалізовано освітню діяльність Високого Педагогічного Інституту ім. М.Драгоманова в Празі, зокрема музично-педагогічного відділу, як базового навчального закладу української музичної освіти. Підкреслено роль викладацького складу, подано інформацію про навчальні предмети, зроблено узагальнення щодо концепції навчально-виховного процесу.

Ключові слова: українська діаспора, музична освіта, просвітницька думка, освітньо-педагогічний процес, митці, національні кадри.

Після Першої світової війни та поразки у визвольних змаганнях дорога для еміграції українцям простелилася в усі країни Європи. Найкоротшою й найлегшою, найсприятливішою для українських емігрантів вона була до Чехословаччини. Сприятливі умови для української еміграції в цій країні були зумовлені тим, що перший Президент республіки Т.Масарик і уряд Е.Бенеша прихильно до неї ставився, й це уможливило тут розвиток політичного й культурного життя українців.

У 30-х роках у середовищі української еміграції в Чехословаччині відбулися структурні зміни. Якщо перші хвилі еміграції в цю країну були здебільшого зі Східної України, то наступні потоки емігрантів становили вихідці із західноукраїнських земель, які стали перед початком Другої світової війни заручниками міжнародної політики [2, с.8].

Немає сумніву, що Т.Масарик був великим патріотом і симпатиком України. Адже завдячуючи йому, Чехословаччина у 20–30-ті роки збрала серцевину української нації – її елітарну інтелектуальну частину, що зворушила суспільно-мистецький рух в усій Європі та поза її межами. Тут працювали й проживали відомі українські вчені, педагоги: Д.Дорошенко, Д.Антонович, Д.Чижевський, С.Сірополко, С.Русова, А.Волошин, О.Колесса, С.Смаль-Стоцький, Л.Білецький, І.Горбачевський та багато інших. На території країни було створено цілий ряд українських

вищих і середніх навчальних закладів, які не тільки розвивали українську науку й культуру та готували висококваліфіковану молоду українську інтелігенцію, але й були єдиними навчальними закладами в Європі, де українська молодь не лише з числа емігрантів, а й вихідців із Західної України могла отримати освіту рідною мовою. Визнання дипломів українських навчальних закладів країнами Центральної, Східної та Південно-Східної Європи сприяло успішній соціальній адаптації українських емігрантів у цих країнах [2, с.1–2].

У 20–30-ті роки в Чехословаччині існували такі вищі українські школи: Український вільний університет у Празі, Українська господарська академія в Подебрадах, Студія пластичного мистецтва та Педагогічний інститут ім. М.Драгоманова в Празі.

Чехи не вимагали чехізації цих шкіл. Єдиними предметами, які викладалися чеською мовою, були сама мова, література, історія та географія Чехословаччини. Усі інші предмети викладалися українською мовою. Двері вищих чехословацьких шкіл були відкриті для наших абітурієнтів.

Робота українських освітніх закладів здійснювалася на засадах інтеграції українських інституцій із міжнародними об'єднаннями та налагодження стосунків із відповідними національними асоціаціями зарубіжжя. Так відбувався обмін освітнім досвідом, культурними й духовними цінностями між українською та європейською громадськістю.

Висвітленню різноманітних аспектів цього питання присвячені праці українських учених (Т.Беднаржової [1], М.Євтуха [3], В.Кемія [3], О.Галая [2], О.Мартиненко [5], Р.Петришина [8] та ін.) і вчених зарубіжжя (С.Наріжного [6], І.Мірного [6], Ф.Стешка [1]).

Проте діяльність музично-педагогічного відділу Українського високого педагогічного інституту ім. М.Драгоманова повною мірою ще не вивчена. Саме в цьому й полягають **актуальність і новизна** даного дослідження.

Предметом дослідження виступатиме Український високий педагогічний інститут ім. М.Драгоманова (далі – УВПІ) як один з осередків базової музичної освіти української діаспори в Чехословаччині. **Мета** даної статті – висвітлити історію становлення та функціонування інституту, зокрема музично-педагогічного відділу, відповідно, **завданням** буде з'ясувати особливості діяльності музичного відділу УВПІ, його педагогічний склад, а також відомих випускників.

7 липня 1923 р. з ініціативи Українського Громадського Комітету, очолюваного Микитою Шаловаловим і Софією Русовою, відбулося відкриття Українського високого педагогічного інституту ім. М.Драгоманова в Празі в присутності представників уряду Чехословаччини та канцелярії президента, різних українських організацій і студентських громад. Були прочитані привітання від президента Чехословаччини, від голови уряду, ректора Карлового університету в Празі, президії міста Праги, оголошені телеграми та вітання з різних країн (Австрії, Німеччини, Польщі, Румунії, Франції, Америки).

На інститут покладалося завдання готувати педагогічні кадри для українських шкіл і позашкільної освіти серед широких кіл українського населення. Окрім цього, тут випускалися спеціалісти не лише для педагогічної праці в освітніх закладах, а й для адміністративної діяльності в них [8, с.11]. Значна частина вихованців закладу була скерована на педагогічну працю в Карпатську Україну [6, с.170–190]. Термін навчання складав чотири роки. Тут працювали відомі українські педагоги міжвоєнного періоду С.Русова та С.Сірополко, які саме для студентів інституту підготували ряд методичних підручників. На початку 30-х років заклад припинив свою діяльність через відсутність фінансування.

У 1924 р. УВПІ складався із чотирьох факультетів: літературно-історичного, природничо-географічного, фізико-математичного та музично-педагогічного, де діяло 33 кафедри соціальних дисциплін і 6 – загальних. Навчання було безкоштовним, викладання проводилося українською мовою. Професорська рада керувала академічно-педагогічним життям інституту, академічний персонал інституту, крім навчальної роботи, займався також науковою та літературно-видавничою діяльністю. Було видано три наукових збірники інституту з різних наукових ділянок. Вийшов і тематичний збірник, присвячений особі й діяльності Михайла Драгоманова. Професори закладу друкували свої праці також у виданнях історично-філософського товариства, в “Записках НТШ”, у численних українських і чужомовних часописах, збірниках. Предметом наукових зацікавлень була переважно українська тематика. При інституті в 1924 р. засновано видавниче товариство “Сіач”, яке випускало значну кількість книг українською мовою з різних галузей знань [1, с.18].

Серед студентів інституту переважали українці, були тільки поодинокі представники інших національностей: білоруси, литовці, болгари, румуни, грузини, вірмени.

За весь час існування інституту до липня 1933 р. прослухали повний курс навчання 178 дійсних студентів, 116 закінчили з дипломом і титулом педагога середніх шкіл, а титул доктора інституту отримало 37 осіб, історико-літературних наук – 17 осіб, математично-природничих – 16 осіб, музично-педагогічних – 4 особи, які написали наукові роботи на такі теми: С.Масляк – “Джаз на тлі сучасності”, А.Яковенко – “Музика до “Наталки-Полтавки”, Дм.Равич – “Українська пісня: історичний огляд її розвитку”, П.Маценко – “Склад та технічна будова мелодій Київського розспіву в Почаївському Ірмолої 1775”. Слід відзначити, що **Павло Маценко** (1897–1991), згодом відомий у діаспорі музикознавець, педагог, хоровий диригент, композитор, член-кореспондент УВАН, цю роботу виконав у 1930–1932 рр. у Празі під керівництвом Ф.Штешка, захистив її як докторську дисертацію у Відні в 1932 р. Це була перша робота в українському музикознавстві з даної проблематики.

Потрібно згадати й композитора **Стефанію Туркевич-Лукіянович**, яка на філософському факультеті Українського вільного університету в Празі в 1934 р. здобула титул доктора філософії [1, с.22] і стала першою жінкою-українкою в Галичині з таким науковим званням. Докторська дисертація з музикознавства була виконана під керівництвом З.Неєдлого.

Музичний напрямок, представлений у структурі навчально-виховного процесу освітніх закладів української еміграції на всіх рівнях – від дошкільного виховання до вищої освіти, – найбільш повно проявився в роботі музично-педагогічного відділу УВП.

Музично-педагогічний відділ інституту складався з двох кафедр: теорії музики та композиції і історії музики, а також чотирьох педагогічних класів (фортепіано, диригентури, вокалу, скрипкового).

За статутом, основним завданням музично-педагогічного відділу була підготовка середньо-шкільних учителів музики й співу. Основна маса студентів навчалася тут із метою одержання музично-педагогічної спеціальності як додаткової. Проте чимало з них під час і після закінчення навчання активно проявили себе в музичній діяльності нашої культури (насамперед у Галичині). Поряд із цим відділ став своєрідним трампліном для подальшого фахового вишколу в Празькій консерваторії цілого ряду відомих згодом українських музикантів. Концепція навчально-виховного процесу музично-педагогічного відділу надавала можливість одержати фахову підготовку з основних музичних спеціальностей. У своїй діяльності відділ використовував досвід Музично-драматичної школи М.Лисенка та Вищого музичного інституту ім. М.Лисенка у Львові й продовжував їх традиції. Акцентуючи свою увагу на українській проблематиці, викладачі відділу також ознайомлювали студентів із досягненнями світової музикознавчої науки [5, с.11].

Згідно зі статутом УВП [1, с.195], на музично-педагогічному відділі передбачалося вивчення таких дисциплін: теорія музики й композиції; історія музики; класи фортепіано, скрипки, сольного співу та диригування. Спеціально для класу вокалу читалися лекції італійської мови. На відміну від Вищого музичного інституту у Львові того часу, де вивчались аналогічні предмети [4, с.237–239], у Високому педагогічному інституті ім. М.Драгоманова в Празі були введені лекції з музичної етнографії, акустики та психофізіології, що свідчить про більш різнобічний підхід до освітньо-педагогічного процесу.

Зі списку навчальних предметів відділу дізнаємося, що, наприклад, у зимовому семестрі 1928/29 шкільного року викладалися такі музичні предмети: музикознавство, історія світової музики, історія української музики, семінар з історії музики (доц. Ф.Штешко); музичні форми, контрапункт, гармонія, спеціальне фортепіано (доц. Н.Нижанківський); інтонація, диригування (доц. П.Щуровська-Росіневич); солоспів (лектор Л.Ліндфорс); солоспів, методика співу (лектор Л.Кадржабек)^{*}. А в літньому семестрі 1929/30 шкільного року були предмети: теорія музики, солоспів, музична дикція та декламація, партитура та супровід, музичні форми (лектор Д.Левицький); спеціальне фортепіано, методика гри на фортепіано (лектор В.Березовська)^{**}.

^{*} Архів Високого педагогічного інституту ім. М.Драгоманова в Празі. 1925–1931. Слов'янська бібліотека. – Krbice IV–XI. 1928 р.

^{**} Там само. – Krbice I–VI. 1929–1930 р.

Професійний рівень педагогічного колективу був дуже високий, він, власне, став візиткою кожного факультету. Першим деканом був визначний представник новоромантичного напрямку в музиці ХХ ст. **Федір Якименко** (1876–1945), старший брат відомого українського композитора Якова Степового, відомий піаніст, диригент, музикознавець. Його “Практичний курс науки гармонії” (1926 р.), написаний українською мовою, не втратив і сьогодні свого значення. На час перебування в Празі (1922–1926 рр.) та роботи на посаді професора й декана музично-педагогічного відділу Українського високого педагогічного інституту ім. М. Драгоманова, де його учнями були М. Колесса та З. Лисько, припадає найплідніший етап творчості композитора, пов’язаний із зверненням до українського фольклору. **Зіновій Лисько** (1895–1969) навчається в нього в 1924 р., згодом – це відомий композитор, музикознавець, піаніст, фольклорист, педагог, доктор музикознавства, професор цього інституту в класах композиції, теоретичних предметів і фортепіано в 1925–1929 рр.

На відділі викладачами теорії музики та композиції працювали відомі західноукраїнські композитори, які навчалися у Вищому музичному інституті ім. М. Лисенка у Львові, закінчили консерваторію в Празі й училися в таких відомих чеських композиторів, як В. Новак, Й. Сук та ін.

Теорію музики від 1929 до 1930 рр. викладав тут **Василь Барвінський** (1888–1963) – педагог, диригент, піаніст, доктор музикознавства, композитор, музичний критик, багатолітній директор Вищого музичного інституту ім. М. Лисенка у Львові.

Доцентом факультету в 1923–1928 рр. був відомий композитор, блискучий піаніст, доктор філософії **Нестор Нижанківський** (1893–1940), згодом викладач Вищого музичного інституту ім. М. Лисенка у Львові (1931–1939).

Від 1934 р. викладачем хорових дисциплін і фортепіано в Українському високому педагогічному інституті ім. М. Драгоманова та Празькій консерваторії була субдиригент капели О. Кошиця **Платоніда Щуровська-Росіневич** (1893–1973), яка спричинилася до піднесення музичної освіти українців у Чехословаччині. У неї брали уроки Микола Колесса, український кобзар, бандурист Василь Ємець, який від 1920 р. жив у Чехословаччині. У цьому інституті та Українській сільськогосподарській академії в Подебрадах вона вела академічні хори; з’єднавши ці два хори, виступила на Всеслов’янському фестивалі в Празі (1928) й посіла перше місце.

На відділі читав лекції музики хоровий і оркестровий диригент **Олекса Приходько** (1887–1977), колишній учасник Української республіканської капели під керівництвом О. Кошиця.

Одним із провідних педагогів інституту в 1922–1933 рр. була відома піаністка, музичний критик **Софія Дністрянська** (1882–1956). На Другому Українському науковому з’їзді в Празі (1926 р.) вона виголосила доповідь “Національні елементи у фортепіанній музиці останніх десятиліть”, яку ілюструвала грою музичних зразків у власному виконанні.

Вокал тут викладав у 1921–1935 рр. концертно-камерний співак (тенор) **Дмитро Левитський** (1886–1959), колишній хорист Української республіканської капели під керівництвом О. Кошиця.

У 1924–1940 рр. в Українському високому педагогічному інституті ім. М. Драгоманова в Празі працює відомий музикознавець і бібліограф, голова Українського музичного товариства **Федір Стешко** (1877–1944): спершу – доцентом історії української і світової музики; від 1926 р. – деканом музично-педагогічного відділу; членом Сенату; від 1936 р. – доктором музичних наук, доцентом музикології.

Діяльність Ф. Стешка отримала визнання як в українських, так і в зарубіжних наукових колах, насамперед чеських. Він перший з українських музикознавців почав займатися проблемами музичного джерелознавства, досліджувати найдавніші пам’ятки історії української музики. Музикознавець належить до тих дослідників, які закладали фундамент українського історичного музикознавства. Результати зусиль дослідника над створенням довідкової бібліографічної бази зі слов’янської музики не мали аналогів у тодішньому музикознавстві слов’янських країн. Заслугою Ф. Стешка є введення ним джерел з української музичної культури в західноєвропейський науковий обіг, залучення до співпраці зарубіжних дослідників, що дає підстави вважати його визначною постаттю в українському музикознавстві.

В інституті (в останні роки його існування) Федір Стешко викладав історію музики (всесвітню й українську), музичну естетику, музичну педагогіку й музичну етнографію та вів семі-

нар із музикознавства. Крім того, щороку, а іноді й декілька разів на рік, виступав із доповідями на музичні теми (частина їх була надрукована в “Новій Україні”, більшість залишилася в рукописах) та організовував, з допомогою професорів музично-педагогічного відділу та за участю студентів, концерти й свята.

В умовах еміграції репертуар колективів і виконавців значною мірою формувався з тих традиційних творів українських композиторів, що часто виконувались як у Радянській Україні, так і в Галичині. Поряд із цим дедалі виразніше стали проявлятися специфічні риси, найбільш помітними серед яких є залучення нових творів українських композиторів, написаних в еміграції, та увага до чехословацької музики [5, с.9–10].

Необхідно відзначити участь студентського хору музично-педагогічного відділу УВПІ та його викладачів у різних святах, які виконували твори як світових, так і українських митців. Цим музичним частинам свят інститут надавав особливого значення не лише тому, що від них свята ставали урочистими подіями (виконання гімнів, патріотичних пісень), а й тому, що давали можливість широким колам українського громадянства на чужині почути в професійному виконанні рідні співи й музику й ознайомитися з новими творами українських композиторів. Найбільш урочисто відбувалися щороку Драгоманівські та Шевченківські свята [1, с.28].

Окрім того, професорами інституту були видатний історик української культури, професор історії мистецтва *Дмитро Антонович* і професор всесвітнього й українського мистецтва, відомий історик-мистецтвознавець, етнограф, бібліограф *Володимир Січинський*, якому в 1927 р. учена рада УВУ присвоїла звання доктора філософії із спеціальності історія мистецтва. Музичну естетику викладав професор УВУ *Дмитро Чижевський*, спадщина якого нараховує понад 400 наукових праць із різних галузей науки.

Серед випускників інституту, які є його гордістю: концертно-камерний співак (баритон) *Олександр Самойлович* (1892–1942) – закінчив заклад у 1928 р.; оперний і концертно-камерний співак (лірико-драматичний тенор) *Василь Тисяк* (1900–1967) – навчався тут із 1922 до 1925 рр.; поетеса *Олена Шовгенів-Теліза, Д.Равич, А.Яковенко, С.Масляк, П.Маценко* – отримали наукові звання на основі захисту дисертацій із музикознавства.

Отже, музично-педагогічний відділ УВПІ став справжнім центром музичного життя в Чехословаччині. Викладачі відділу входили до академічного персоналу інших освітніх еміграційних установ, а також чеських навчальних закладів. Завдяки високопрофесійному педагогічному колективу тут створилося середовище, в якому виховувалися саме національні музично-педагогічні кадри, котрі активно займалися поряд із навчальними завданнями концертно-виконавською й науковою діяльністю. Крім студентів інституту, десятки українських музикантів, що навчалися тоді в чеських музичних закладах, тією чи іншою мірою були пов’язані з музично-педагогічним відділом, діяльність якого наповнювала національним змістом високу фахову освіту, набуту молодими українцями в чеських школах.

Усвідомлюючи той факт, що українська еміграція в Чехословаччині не є явищем тимчасовим, заклад готував не тільки висококваліфікованих спеціалістів для потреб української держави, але й для українських шкіл ряду європейських держав із числа українців із західноукраїнських земель і Закарпаття. Тому можна сміливо стверджувати, що УВПІ ім. М.Драгоманова був базою української науки в Празі, оскільки Прага, разом із Берліном, Варшавою, Парижем, слугувала важливим центром української еміграції, де концентрувалася суспільно-політична й культурно-просвітницька думка. Здобутки та напрацювання педагогів і кращих випускників інституту залишаються актуальними й сьогодні, коли музична освіта незалежної України інтегрується у світовий освітній простір.

1. Беднаржова Т. Федір Стешко український вчений-педагог, музиколог, теоретик / Т.Беднаржова. – Тернопіль; Прага, 2000.
2. Галай О.Ю. Науково-педагогічна діяльність української еміграції у Чехословаччині у міжвоєнний період (1918–1939) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.01 / О.Ю.Галай; Луганський державний педагогічний інститут ім. Т.Г.Шевченка. – Луганськ, 1998. – 17 с.
3. Євтух М. Освітня діяльність української еміграції у Чехословаччині між двома світовими війнами (1921–1945 рр.) / М.Євтух, В.Кемінь. – К., 1997.
4. Мазепа Л. Шлях до музичної академії у Львові : в 2 т. / Л.Мазепа, Т.Мазепа. – Львів : Вид-во “СПОЛОМ”, 2003. – Т.1.

5. Мартиненко О.В. Музична діяльність української еміграції у міжвоєнній Чехословаччині (джерелознавчий аспект дослідження) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. мист. / О.В.Мартиненко; Національна музична академія України ім. П.І.Чайковського. – К., 2001. – 18 с.
6. Мірний І. Український Високий Педагогічний Інститут ім. М.Драгоманова 1923–1933 рр. / І.Мірний. – Прага, 1934; Наріжний С. Українська еміграція / С.Наріжний. – Прага, 1942. – С.170–190.
7. Наріжний С. Українська еміграція. Культурна праця української еміграції 1919–1939 (матеріали, зібрані С.Наріжним до частини другої) / С.Наріжний. – К. : Вид-во імені Олени Теліги, 1999.
8. Петришин Р.А. Науково-педагогічна діяльність української еміграції в країнах Центральної і Західної Європи (1919–1939 рр.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук / Р.А.Петришин. – Івано-Франківськ, 2007. – 20 с.

In the article an author examines the terms of development of political and cultural life of Ukrainians-emigrants in Czechoslovakia, educational activity of High Pedagogical College the name of M.Dragomanova in Prague, in particular musical and pedagogical department, as base educational establishment of Ukrainian musical education. Underline role of teaching staff, information is given about educational objects, generalization in relation to conception of an educational-educate process is done.

Key words: Ukrainian emigration, musical education, elucidative idea, educationally pedagogical process, artists, national shots.

УДК 78.071.2
ББК 85.315.03

Ірина Бермес

ХОРОВА ТВОРЧИСТЬ МИРОСЛАВА СКОРИКА (НА ПРИКЛАДІ ОБРОБКИ “ХИЛЯЮТЬСЯ ВОРОТА”)

У статті розкриваються ознаки образності, мелодики, форми в обробці гуцульської весільної пісні “Хиляються ворота”.

Ключові слова: пісня, образ, мелодична лінія, обробка, голосоведіння.

Мирослав Скорик – видатний український композитор, творчість якого здобула визнання й популярність не лише серед професіоналів, а й широкого загалу, насамперед знаменитою “Мелодією”. Митець творить у різних музичних жанрах: симфонічному, інструментальному, вокально-хоровому: серед його композицій сонати, партити, концерти, варіації, кантати, музика для кіно та ін.

Вагомою, хоча й нечисленною цариною творчості композитора є хорова музика. Вона часто включається до концертних програм. Однак їй присвячено недостатньо уваги в музикознавчій літературі, за винятком ґрунтовного дослідження проф. Л.Кияновської, статей Т.Гнатів, О.Шевчук, М.Загайкевич, С.Павлишин, Н.Назар та ін. Хоча розрізнені хорові твори ставали предметом зацікавлення українських учених, вичерпної праці про них поки що немає. Йдеться про узагальнення характерних особливостей письма, мелодики, форми, образного змісту тощо. Мета статті полягає в розкритті вищезазначених прикмет на прикладі обробки української народної пісні “Хиляються ворота”.

Мирослав Скорик “засвітився” племенистою зіркою в 60-х роках ХХ ст., коли в музичному мистецтві утвердився художній напрям “нова фольклорна хвиля”, що була “особливо плідною, багатогранною, відповідною до його (М.Скорика. – І.Б.) естетичних переконань” [6, с.295]. Естетика неофольклоризму вирізняється поєднанням “старого і нового”, “відвертістю”. “Вона породила численні варіанти синтезу народнопісенної, здебільшого гуцульської, основи з інтонаційними “прикметами” сьогодення, з елементами попередніх стилів, таких, як бароко чи романтизм”, – акцентує доктор мистецтвознавства Л.Кияновська [6, с.295].

М.Скорик виявляв чималий інтерес як до класичної музики, так і до естрадної, створив неповторні взірці “легкої” музики (“Намалюй мені ніч”, “Не топчіть конвалій”, “Львівський вечір”, “Я тебе почекаю, коханий” та ін.). Перші композиторські “проби” виявилися вельми довершеними: кантата “Весна” (сл. І.Франка) для хору, солістів і симфонічного оркестру, фортепіанний цикл “В Карпатах”, симфонічні поеми “Вальс”, “Сильніше смерті”, вокально-симфонічний цикл романсів на слова Т.Шевченка.